

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om det nys udkomne angelsaxiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1030. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_253-txt-shoot-idm1207/facsimile.pdf (tilgået 24. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

vis af u'søen! Et og ret Silkefæltinger
ind Klippekarus, hvor vil Man da være at en
Sandhed fulde indrammes af dem, som den maaere
stilla ved en Væ, sic den store Hugo Grotius har
givet dem Sort pas Hvidt for at være deres
Dædelighed!

En anden, som min sonus, ligesa, næfelig
Una er det, af Goherne Kildesom Krønfolket
i Morden, som Turner med de rette Danse men
arvelige Hænder af de Svenske, thi det er den
Fæstning af Høfetfælthed i det gamle Norden,
som jeg, for jeg saas dette Digt, saadet, visz ved
Herrzengens Dædelighez nist til at ontag, og som
jeg i min Dærlægning over Europa hingjorde,
uden at vente, at den nuuordne Fulde findt mere
Indgang end min Fæstning om de Danse i
Sædeleghed.

Endelig er det vigtigste historiske Spørgsmål
i Afskrift af de Danse og Dædelier, som frem
træde i Digtet: hvoretter forhade de fra til hvad
vi om Oldeden ved af danse og islandiske Sagn?
Det er nuh, med Det, at Svarts da Digtet
angaaer, ses herre Eider, om vi ikke vante at
hude dem Sagnsmeder høftekede ved nordiske
Efterretninger; men hvad er Net for at Svart?
Det, hvorej selv Digtet Begevñeder i det seneste
Afskrudte efter Christus, og nu maaer Man dog
hører om de nordiske Sagn ei gaae jæn langt
tilbage i Tiden, om Islanderne ikke fæste dres
Døp for Christi Hæst, om Svart ikke hører sin
Stjold mange Menestialdere før? Den Udsigt
buet atsko illa. Kongelærke kanst i Helme
krafn som i Svart maaer for en Dogt, og han
det berlise, at Svartes valer om samme Sæder
som Kristilene, maaer den agen findes Dædelier,
hos illa Svartes Personer ere vittelig digede,
et Konger huis Skuldmæste holdes, udenlands
vedlig, kunde si glemmed i Hærenslæber, naug
der elvur hævnelæs en Hallt af Olssagn. Hvad
nu de gothiske Konare angaaer, da bare vi om
dem ingen Sognmælk, man om Danmarks og
Sveriges har vi det, trældom fan det, maaest
ver, om vi ere befriede til at sege Dængelhof og
Dæm mellem Upal's Konger, men Sjeld,
Hæder og Hæggar maaer vi nødendig føge
blant de Danse, og see, vi finde jo og stuf haade
Sjeld og Hældan hos Svart, vi finde jo, af

Hældans Sonner nævnte Noe og Hæde, vi finde
i Bjornulf Drapet us eg de to hede Hædgæ
og Hælige, Hædagæ maaer da liggæ nist være
Svarts Noe som denne er Islandernes Hædar, og
det facitget mere, som det Christi Svart saer
taale om Noe, at han bygde en Stab, agla et
den enige bekvæm Dechrist. Skjalden fortæller om
Hædgæ. At Svarts Intet har om Grænbel er
begribeligt nok, thi at knavel Bjornulf Kamp med
ham som med Dragen er et Eventyr, der i den
Høfest har myholt Dærlægning, er ic salenkbar.
Merkeligt er imidlertid det bekvæmme gamle Sagn
om Trolden i Jærfjord der sag Lende af Olden
Monstreh, thi der hører Skjalden at have bringt
til Bjornulf ligesom Maunkens siden ell St. Lucii
Væ.

Dette maae være nof for denne Sæde, jeg
vil kun bemærke at Sagnene hos Galsfredus Nor
menemesis om den danske Kong Gottuk og hans
Kris med Ulrich Vendragon, Jones tilberet at gjælde
Hæglok, og Subms Fortælling at han er din
samme som den danske Kong Kohlek der, efter
Gregorius Turonensis, fulde i et Slap med Hæns
Lære (ligesom Hæglok) varke maestlig næfelig
hædelse lig. Dog herom og om sammeget Andet
sal jeg videre handle om Svart vil jeg Fal udfore
mit Forst at invere en dansk Overstolts af hele
Digtet med en historisk Indledning, jærel om
Kvader i sig selv, som om det's historiske Episoder.

Gør mit osaa at sige at Det en Sproget,
da er det den fra Dansem mest afvigende angels
søiske Dialekt, og nuor Man da ser at selv det
ligner i viise Maader Danse maae end der Islandiske,
maae Man kraftig mindes om at forlade den
Subbildung om Dansem Herkomst fra Islande
pæt, som Gram forgyres antosede, men som
Historie og sunt Eftertanke maaestige, og som et
grundigt Suriuum af de nordiske Sprogs maae
aldeles tilkinntgæzer underlægtes hos dem, der efter
noigt lære Islandernes Mand høve gjort sig der,
som Gram fort, til en moden Thæsler og fastlat
Menig at de er behyndre sig om at gaae videre.
(Forstået.)

